

Szűcsné Martin Erika

Tapasztalatok a digitális oktatásról egy általános iskolában

Szűcsné Martin Erika vagyok, a soltvadkerti Kossuth Lajos Evangélikus Általános Iskola és AMI angol szakos tanára. Szerencsésnek mondhatom magam, mivel régóta érdekel az informatikai eszközök tanórai használata, a megújulás tanító-oktató munkánkban. Ehhez pedig párosul iskolánk vezetőségének támogatása, így többször vettem részt kéthetes Erasmus+ továbbképzésen különböző európai országokban, ebből kettő informatikai témájú volt. Így amikor a digitális oktatást bevezették, már nem voltam felkészületlen, sok olyan applikációt, programot használtam, ami a magyar gyakorlatban még újszerű volt, illetve ezeket diákjaim is jól tudták alkalmazni.

Iskolánkban a **Teams** használata volt a közös pont, ami a kezdeti nehézségek után jól működött. Nyolcadikos csoportommal még a tantermi oktatás során közösen kerestünk egy olyan alkalmazást, ami a csoportbontást is lehetővé teszi, mivel velük nyelvvizsgára készültünk. Így választásunk a **Zoomra** esett, ami tökéletes nyelvi csoportoknál. Ebben páros feladatokat is végeztek, ami a kommunikációt nagyon segítette, én pedig egy-egy páros munkáját hallgattam és reagáltam arra. A gyerekek nem tudtak hagyományosan nyelvvizsgázni, de heten vállalták az online nyelvvizsgát, ami nagy örömeinkre szintén a Zoomban zajlott, így a tanulóknak nagy segítség volt, hogy ebben már otthonosan mozogtak. Ennek és szorgalmas munkájuknak köszönhetően mindenki sikeres alapfokú nyelvvizsgát tett.

Negyedikétől nyolcadikig minden évfolyamon tanítottam ebben a tanévben. A negyedikesekkel az átállás sokkal nehezebben ment, nekik még nem volt megfelelő informatikai alapismeretük, így egy-egy program megtanulása sokszor bizonyult nehéznek. Szerencsére a szülők nagyon segítőkészek voltak, a tanulók pedig motiváltak, így ezt az akadályt is le tudtuk győzni.

Az **osztályom** ötödikes volt, épp megismertük egymást, amikor bejött a digitális oktatás. Eleinte több színtere is volt kapcsolattartásunknak velük és a szülőkkel is, de a Teams nagy segítséget jelentett, mert itt online, videós órákat tartottunk. Jól mutatja, hogy a gyerekeknek mennyire hiányzott egymás társasága, hogy soha senki nem hiányzott osztályfőnöki óráról, pedig a legelején tisztáztuk, hogy semmi kötelezettség sincs, örülünk egymásnak, beszélgetünk, de nem történik semmi, ha valaki nem lesz jelen. Megbeszéltük nehézségeinket, gondjainkat, megosztottuk örömeinket, az osztály, a közösség tovább épült. Az utolsó héten „karantén osztályfényképet” készítettünk, a gyerekek elküldték kedvenc képeinket magukról, azokat összeszerkesztettem egy közös képpé, ez sem maradt ki a tanévünkből.

A **szülőkkel való kapcsolattartás** új formát öltött. A legelején megbeszéltük a közös, jól működő csoportunkban, hogy ez mindenkinek egy nehéz és új helyzet, mindannyian tanulunk. Kértem, jelezzenek vissza, ha sok, kevés, nehéz a tananyag, hogy tudjak változtatni. Volt, hogy kerestek, megoldottuk a problémát, viszont rengeteg pozitív visszajelzést is kaptam a

szülőktől, amikor csak megköszönték a munkánkat. Úgy éreztem, a közös nehézség még közelebb hozott bennünket is egymáshoz, de volt, hogy szülők, nagyobb testvérek segítettek másik gyerekeknek, akik nehezebben tudták használni kezdetben az eszközöket. Megtartottuk a szülői értekezletet a Teamsben, ennek használatát a gyerekek megtanították a szülőknek.

A **pedagógusok** egymásnak is nagyon sokat segítettek, megosztottuk egymással, ha egy-egy hasznos applikációt, programot találtunk, segítettünk ezeket megtanulni, közösen ötleteltünk, a kialakult helyzet erősítette a tanári kar összetartását.

*A **digitális oktatás** a tanulás minden résztvevőjét nehéz helyzet elé állította, de összefogással, toleranciával, segítőkészséggel szerintem jól megoldottuk ezt.*